

[Tove Nielsen.]

telser, der gør sig gældende end dem, der kommer til udtryk fra studenterrådets side, men disse andre har meget, meget svært ved på grund af de valgregler, der er nu, at gøre deres indflydelse gældende.

Det er jo ikke politikernes, og det er ikke samfundets opgave at støtte en ensidig politisering på vore uddannelsesinstitutioner, og det mener jeg altså desværre træder for stærkt frem, og det kan vi ikke fortsat forsvare. Der må være plads for alle synspunkter, og disse synspunkter må også være rimeligt og ligeligt repræsenteret i de forskellige organer.

Der må være plads for de studerende — og dem er der virkelig mange af — som stille og roligt passer deres studier, der må være plads for deres synspunkter, og de må også have en garanti for, at indholdet af uddannelsen er i orden, og at læreransættelserne sker ud fra faglige og kun ud fra faglige kvalifikationer.

Det, som nok også er sket med styrelsesloven af 1973, er, at det er meget svært ganske præcist at placere ansvaret, og jeg tror, at en af de ting, vi skal arbejde grundigt med i undervisningsudvalget, er at sørge for, at man kan placere ansvaret direkte hos bestemte organer; det kan man efter min mening ikke nu.

Med hensyn til fremskridtspartiets lovforslag vil jeg sige, at jeg tror sådan set, at vi med hensyn til intentionerne nok er ret så enige, men der er én ting, der har slået mig, det er de mange afgørelser, man fra fremskridtspartiets side ønsker at lægge op til undervisningsministeren. Uden at undervisningsministeren skal tage mig det fortrydeligt op, tror jeg alligevel, vi kan være enige om, at for meget nok vil være afhængigt af, hvem der sidder som undervisningsminister. Jeg føler ikke, det er rigtigt med så mange bemyndigelser lagt op til undervisningsministeren.

Fremskridtspartiet foreslår, at man kan supplere de forskellige organer med repræsentanter fra erhvervsorganisationer, institutioner, som beskæftiger sig med eller forventes at skulle beskæftige sig med de pågældende, med de færdiguddannede. Jeg har lidt svært ved fuldt ud at overskue, hvad der ligger i det, og kan ikke helt læse mig til det ud fra bemærkningerne, men går ud fra, at

det er noget af det, som vi får belyst nærmere i undervisningsudvalget.

Men jeg vil gerne sige, at naturligvis må samfundet have indsigt i det, der sker på vore højere uddannelsesinstitutioner; samfundet skal jo aftage de forskellige, der kommer ud med deres uddannelser, og derfor må man også have en sikring for, hvad der ligger i uddannelserne. I den gældende lov fra 1973 har vi jo fået mulighed for en brugerindflydelse, og derfor vil jeg gerne spørge undervisningsministeren, om der kan siges noget om, hvor meget man gør brug af denne mulighed for at få en slags såkaldt brugerindflydelse. Det synes jeg ville være meget spændende at høre.

Må jeg sige dels til undervisningsministeren, dels til hr. Søgaard, at det er jo fuldstændig rigtigt, at de fem partier i fællesskab vedtog en styrelseslov, og at man ikke fik nogen revisionsbestemmelse føjet ind, at man skulle se på det igen, hvis man fornemmede, at det ikke gik, som det skulle. Jeg forstår, at der sådan set her lyder en tone gående ud på, at venstre og de konservative, som var med i dette forlig, ikke måtte fremkomme med dette forslag. Nu har jeg forstået på forskellige udtalelser, som undervisningsministeren er fremkommet med dels mundtligt, dels skriftligt — og jeg har læst interviews med udtalelser gående ud på det samme — at undervisningsministeren ikke har ment, at vi på nuværende tidspunkt skal ændre styrelsesloven, og at vi beskæftiger os alt for meget med de højere uddannelser.

Jeg har egentlig tilladt mig at gå ud fra, at det, som undervisningsministeren har sagt, dækker socialdemokratiets uddannelsespolitik, men derfor er jeg da også ekstra glad for nu at høre den positive måde, som både ministeren og socialdemokratiets ordfører har taget forslagene på, og glæder mig til det udvalgsarbejde, der forestår. Jeg kan i hvert fald sige på de fire forslagsstillende partiers vegne, at vi er meget interesseret i at gå ind i dette udvalgsarbejde. Vi har ikke sagt, at det, vi foreslår, er den eneste rigtige måde at klare problemerne på. Jeg tror, også ud fra det, der er blevet sagt fra regeringens og socialdemokratiets side i dag, at der skulle være mulighed for i fællesskab at nå frem til det, som vi mener må være nødvendigt for at sikre det faglige niveau.